

Καί τά πλοῖα γερνοῦν...

Στ' ἀλήθεια, ποτέ δέν τό 'χα σκεφεῖ πώς μπορεῖ ἓνα πλοῖο νά γεράσει· ὄχι μόνο νά γεράσει, μά πώς μπορεῖ καί νά πεθάνει ἀκόμα ἢ νά μείνει κάπου ἀπόμερα καί νά θυμίζει στούς περαστικούς τά νιάτα του, τίς παλιές δόξες του.

«Νά! κοιτάξτε με, κάτι ἤμουν κι ἐγώ κάποτε, ἔτρεχα στά πέλαγα, ἔσχιζα τά κύματα, ἀψηφοῦσα κάθε λογῆς κίνδυνο, ἔπαιζα μέ τούς ἀνέμους. Ἐφτανα σῶο, χωρίς οὔτε νά γρατσουνηθῶ, στ' ἀπάνεμα λιμάνια, κεῖ πού μέ καρτεροῦσαν καί μοῦ κουνοῦσαν τό μαντίλι. Ἦμουν ὁμορφο σάν γλαροπούλι. Εἶχα μέσα μου πολλές καρδιές πού μέ φρόντιζαν μέ ἀγάπη. Μέ γυάλιζαν κι ἄστραφτα σάν τό χρυσάφι. Τώρα! καί τώρα τί μ' ἀπόμεινε; ἴσως κάτι εἶναι καί αὐτό· ἡ δόξα ἢ παλιά! Ὡς πότε ὁμως, ὡς πότε θ' ἀντέξει ἀνθρώπινη καρδιά νά μέ βλέπει σάν τόν ἀκαμάτη; Ὁ καπετάνιος μου μέ κοιτᾷ καί συλλογιέται. Ἄραγε, ποιοί στοχασμοί τόν βασανίζουν;»

Μακάρι νά μποροῦσα πάλι νά γίνω ὅπως πρῖν, γιά λίγο, νά τοῦ χαρίσω ἔστω καί μιά στιγμή λίγη χαρά σήμερα πού 'ναι Πρωτοχρονιά. Νά τόν γλυκοφιλήσω πρῶτα καί νά τοῦ πῶ τό ἔχε γειά».

Οἱ δύο σκέψεις σμίξανε, γίνανε ἓνα σῶμα, μιά ψυχή, κι ὁ γερο-καπετάνιος, ὁ θαλασσόλυκος, ὅπως συνήθιζαν νά τόν λένε τά παλληκάρια του, σηκώθηκε ἀργά ἀπ' τό πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, ἀνοιξε τό ντουλάπι του, πήρε τή στολή του, τή φόρεσε, κοιτάχτηκε στόν καθρέφτη, καμάρωσε γιά λίγο, ἔβαλε στραβά τό ναυτικό καπέλο, χαμογέλασε πικρά καί μέ βαριά βήματα πήγε σέ μιά φωτογραφία πού ἦταν κρεμασμένη στόν τοῖχο. Τήν κοίταξε μέ μάτια βουρκωμένα, τήν ἄρπαξε, τήν φίλησε, γονάτισε μπροστά της, τῆς εἶπε ψιθυριστά, σάν νά 'ταν ἄνθρωπος κι αὐτή: «Στάσου γιά λίγο νά σοῦ πῶ πρῶτος τό στερνό ἀντίο. Ἔρχομαι, μή τό ξεχνᾷς, πρωτοχρονιά σέ γνώρισα, σέ πῆρα στά χέρια μου, σέ χάιδεψα σάν μωρό παιδί, σάν νά 'σουν δικό μου. Θυμήσου τί σαμπάνια πού ἤπιαμε κι οἱ δύο; στ' ἀλήθεια εἶχαμε μεθύσει». Συνῆλθε ἀπ' τό ὄνειροπόλημα καί γύρισε στή σκληρή πραγματικότητα. Τά πόδια του δέν τόν βαστοῦσαν ἀπ' τήν συγκίνηση. Δέν θ' ἄντεχε νά τ' ἀφήσει νά γίνει παλιοσίδερα· κι ὁμως ἔτσι θά γινόταν. Μπρός τά νιάτα, πίσω τά γεράματα. Καί ἡ ζωή συνεχίζεται — τί σέ ἀνθρώπους, τί σέ πράγματα, τό ἴδιο κάνει.

Ἐφτασε στὸν Πειραιά μὲ βήματα ἀργά, ὅπως ἀκολουθεῖ κανεὶς τὴν κηδεῖα προσφιλοῦς προσώπου. Μήπως καὶ δὲν εἶναι ἔτσι; Μιά ζωὴ ὀλόκληρη πάει νὰ χαιρετίσει γιὰ πάντα.

Ἄλλα τὰ πλοῖα εἶχαν ὑψώσει σημαῖες. Γιόρταζαν γιὰ τὸ πρῶτο καράβι πού μπήκε στὸ λιμάνι κι ἔκανε ποδαρικό. Παντοῦ σφυρίγματα χαρούμενα. Μόνο τὸ δικό του ἦταν βουβό, ἔρημο· ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε οὔτε γιὰ δεῖγμα στὸ κατάστρωμά του. Τοῦ ξέφυγε μιὰ φωνὴ αὐθόρμητα. Φώναξε δυνατά, λές καὶ θὰ τὸν ἄκουγε.

— Στάσου, στάσου ἔρχομαι. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, τὴν τόσο ἱερὴ γι' αὐτόν, τὴν διέκοψε τὸ χτύπημα στὸν ὤμο του — ἀπὸ κάποιον πού τὸν βασάνιζε ἢ ἴδια ἢ σκέψη — τοῦ μηχανικοῦ, τοῦ μπαρμπα-Μανόλη.

— Καπετάνιε· τί λές; πᾶμε νὰ κάνουμε ποδαρικό στὸ «ἔχε γειά»; Ἀγκαλιάστηκαν, κοιτάχτηκαν, καὶ βουβά, πιασμένοι χέρι χέρι, φτάσανε στὴ σκάλα. Ποιὸς λοιπὸν θὰ κάνει κουράγιο; ποιὸς θ' ἀνέβει πρῶτα;

— Ἄντε μπαρμπα-Μανόλη, τί χαζεῦεις; Πᾶμε νὰ βάλεις μπρὸς τίς μηχανές! Τώρα πού ἔναι ὠραία μέρα θὰ περάσουμε τὸν Ἀχέροντα. Τί θαρρεῖς, πὼς τὸ φοβᾶται; Ἐδῶ δὲ φοβήθηκε τὴ θαλασσοπνίχτρα τότε πού ἔτανε γερό καὶ τώρα πού τὸ ἔχει ἀνάγκη θὰ φοβηθεῖ;

— Μπαρμπα-Μανόλη βάλε πρῶτη! ἀκούστηκε ἡ προσταγὴ τοῦ Καπετάνιου. Νάτο! νάτο! Τὸ παλιὸ θαλασσοπούλι γλιστᾶ σάν ψάρι στὸ νερό.

Τοῦ ἔκανε δύο γύρους στὸ λιμάνι. Ἐβγαζε τὸ καπέλο του κι ἀποχαιρετοῦσε τοὺς παλιούς του φίλους. Σφύριζε μερικές φορές, κι αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἐνα καράβι μπήκε κι ἓνα βγήκε. Ἐνα συνεχίζει τὴ ζωὴ κι ἄλλο τὴν ἀποχαιρετᾶ.

Σάν εἶδαν οἱ καπεταναῖοι τούτη ἔδῳ τὴν τελετὴ δὲν βᾶσταξαν· ἔβγαλαν τὰ ἄσπρα τους μαντίλια βουρκωμένοι καὶ μὲ τίς μπουροῦδες τους ἔστειλαν τὸν τελευταῖο χαιρετισμό σ' αὐτόν πού τοὺς θύμιζε πὼς αὐτὰ συμβαίνουν στὸν κόσμο ἐτοῦτον ἐδῶ, καὶ ἡ ζωὴ συνεχίζεται.

Τὸ παλιοσίδηρο «θὰ βγάλει βλαστάρη» σάν τὸ πρῶτο· θὰ τὸ δεῖτε. Αὐτὴ ἡ πρωτοχρονιά στὴ ζωὴ τοῦ λιμανιοῦ δὲν ξανάγινε ποτέ· ἦταν κάτι ἀλλοιώτικο. Μιά ξεχωριστὴ μέρα· γι' ἀνθρώπους, γιὰ πράγματα, γιὰ αἰσθήματα τόσο λεπτά, τόσο εὐγενικά πού πλημμυρίζουν τὴ ζωὴ κάθε ναυτικοῦ, κάθε γερόλυκου, κάθε μπαρμπα-Μανόλη γιὰ τὸ θαλασσοπούλι τους. Γιατί αὐτὸ ἦταν καὶ συνεχίζεται νὰ εἶναι ἡ ζωὴ τους ἢ ἴδια.

Ἄντιο λοιπὸν, ἔχε γειά! Αὐτὴ ἡ πρωτοχρονιά θὰ μοῦ θυμίζει πάντα, καὶ σ' ὅλους μας, πὼς ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰ γυρίσματα.

Τασούλης Ἀθανάσιος
Α3 Κλασικοῦ Λυκείου